

קובץ
דברי תורה
ושיחות קודש

גליון ל"ח

פרשת בהר (בא"י) – אמור (בה"ל)

ל"ג בעומר

תשפ"ב

תוכן העניינים

- סעודה שלישית בהר בחוקותי תשפ"א (בארא פארק)
- ליל ש"ק בהר בחוקותי תשפ"א (בארא פארק)
- מאמר בעניין ל"ג בעומר
- קידושא רבה אמור תשפ"ב
- סעודה שלישית אמור תשפ"ב
- אחר הברלה אמור תשפ"ב

ואלה יעמדו על הברכה בעבור שנדבו הוצאות הגליון

לע"נ הילד ישראל יהושע ע"ה בן הרח"ק רבי יוסף מאמשינאוו זי"ע יארצייט י"ד אייר מון הרח"ק רבי יצחק זי"ע אמר שהיה "א עלוישע יונגל" ודיה נהג להדליק נר לע"נ
לע"נ הרבנית יוטא טויבא ע"ה בת הרח"ק רבי חיים יעקב אריה מראדזימין זי"ע אשת הרח"ק רבי ירחמיאל יהודה מאיר מאמשינאוו זי"ע יארצייט י"ג אייר
הרה"ח ר' נתן פנחס ערליך שליט"א בארא פארק לע"נ אמו האה"ח גאלדא בת ר' אברהם ע"ה יארצייט י"ד אייר
הרה"ח יוסף לאנדא שליט"א ביתר לרגל השמחה השרויה במעונו באירוסו הבת
הר"ר חיים בונים הי"ו בני ברק לרגל השמחה השרויה במעונו באירוסו הבת
הר"ר יעקב שלמה מאזעסאן הי"ו מאנסי לרגל שמחת הולדת הבן
נתרם ע"י אחד מכני החבורה לרגל שמחת אירוסו התתן משה גאנצווייג נ"י
לרפואת ר' אלעזר רב בן איטה רחל
לרפואת ר' ישראל יעקב טוביה בן יענטא רחל

ניתן לקבל הגליון

בארה"ק

בני ברק

ביהמ"ד אמשינאוו רחוב חזון איש 76
ירושלים

אצל הרה"ח ר' זלמן לעווין שליט"א
ביתר

אצל הרה"ח ר' אברהם לאנדא שליט"א

בארה"ב

בארא פארק

ביהמ"ד אמשינאוו 4408-15th Ave.
וויליאמסבורג

ביהמ"ד אמשינאוו 144 Rodney st.
מאנסי

ביהמ"ד ווארקע 10 Maple ter.
לייקוואד

אצל הרה"ח ר' ישראל נתן בונים שליט"א

מזל טוב וגדא יאה

בשר וברננה נביע ברכותינו, אל מעלת ידידנו, בתת ח' שמחה

באהלו, נילה וריצה בביתו

ח"ה הרה"ח ר' ישעיה כהן שליט"א

לרגל שמחת הולדת הבת למול טוב

יהו רצון שיוכה לגדלה לתורה לחופה ולמעשים טובים, ולרוות רוב

נחת ממנה ומכל משפחתו, מתוך בריות גופא ונהורא מעליא

יו"ל ע"י מערכת דברי תורה – אמשינאוו

כל הזכויות שמורות ©

לתרומות, הנצחות, ולקבלת הגליון

amshinov40@gmail.com

סעודה שלישית פרשת בהר בחוקותי תשפ"א לפ"ק – בארא פארק

פי מה שכתבו הקדמונים לחלק את כ"ד שעות היום והלילה לג' חלקים, ח' שעות בתורה ותפלה, ח' שעות משא ומתן, וח' שעות שינה, והנה התלמיד חכם אף את שליש היום שעוסק בו במשא מתן מחברו יחד עם התורה, כלומר שכל מעשיו המה לשם שמים. וזהו שולחן של ת"ח, שני שליש 'גדיל', שמקשר ומחבר ב' בחינות הגשמי עם הרוחני.

וכן מצינו בשל"ה הק' (עשרה מאמרות, ח') שמבאר דברי המדרש (ריש בחוקותי) 'חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך' (תהלים קיט). אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא, רבוננו של עולם, בכל יום ויום הייתי מחשב ואומר למקום פלוני אני הולך, לדירה פלונית אני הולך, והיו רגלי מביאות אותי לבתי כנסיות ולבתי מדרשות וכו'. וקשה, אמאי לא בחר דוד מלכתחילה לילך לבתי כנסיות ולבתי מדרשות. אלא הענין הוא, דהכי מיירי בשעה שדוד המלך הלך לעשות עסקיו בעניני המלכות, על זה אמר, שבכל מקום שהלך בעניני המלכות וצרכי ישראל, כל הסיבה והתכלית של המשא ומתן היה רק למען הרבות כבוד שמים,

וידבר ה' אל משה בהר סיני לאמר דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם כי תבאו אל הארץ אשר אני נתן לכם ושבתה הארץ שבת לה' וגו' וכן בפרשת בחוקותי מצינו ענין השמיטה כדכתיב אז תרצה הארץ את שבתותיה וגו'.

והנה בפשטות הענין של שמיטה הוא, אחר שעבד האדם כמה שנים בעבודת השדה, עלול לשכוח את הקב"ה, ולסמוך על כוחו ועוצם ידו, על כן צריך להיות מגיבורי כח עושי דברו וגו' שבזה מראה שהכל הוא מהשי"ת. ומצינו להחיד"א שביאר, שבכל שנה ישנו ב' חדשים שבהם מתעסקים בעניני השדה וכדאיתא בגמ' ברכות (לה, ב) אמר להו רבא לרבנן, במטותא מינייכו ביומי ניסן וביומי תשרי לא תתחזו קמאי, כי היכי דלא תטרדו במזונייכו כולא שתא, ע"כ. ועל כן, לאחר ו' שנים נמצא שכבר היו עסוקים בעבודת האדמה י"ב חודש, על כן צריך להשלים זאת בי"ב חודש של שנת השמיטה, ע"י התחזקות באמונה בה', שהוא הנותן לך כח לעשות חיל.

והנה בתולדות יעקב יוסף (אות ז') מביא דברי הגמ' (ב"ב נו, ב), שולחן של ת"ח ב' שלישי גדיל, ושליש מגולה. ומבאר על

וזהו שאמר, והיו רגלי מביאים אותי
לבתי כנסיות ולבתי מדרשות, כי בכל
עניני העולם מצא את דבר ה'.

כמו"כ שבת קודש הבא אחר ששה ימים
שעסקו בעניני העולם, צריך להתעורר
בהרהורי תשובה, יעזור השי"ת
שנתעורר כראוי, ונזכה לתשובה שלימה
ולגאולה שלימה במהרה.

ליל שבת קודש פרשת בהר בחוקותי תשפ"א לפ"ק – בארא פארק

במעשה המצוות, ולכל אחד ממצדיקים אלו יש מעלה שאין לשני, כי הצדיקים הגדולים אכן מגיעים בקל לכל מקום, ואף כל עבודת האחרים מגיע בזכותם, אך מאידך בחינת השור, שהם העוסקים במעשה המצוות בפועל, היגיעה שלהם חשובה עד מאד, וזהו ענין הקניגין, שיראו המעלות של שני הדרגות, מה שיש בזה אין בזה.

איתא במדרש (פר' שמיני פי"ג) שלעתיד לבוא יהא קניגין של צדיקים, דהיינו משחק של מלחמה בין השור הבר והלוייתן. **הבעל התניא** מבאר את הענין, שה'לוייתן' המה הצדיקים הגדולים אשר בייחודים נפלאים מגיעים בלא טירחא לכל דרגא, וכלוייתן הזה שמגיע בטיסה אחת לצד השני של הים, ו'שור הבור' המה הצדיקים שעובדים בפועל בהתלהבות

*

עוד רומז כאשר יגיע יום הששי ערב שבת קודש לאחר חצות היום, שאז כבר מתנוצץ אור קדושת שבת, ועל כך שואל מה נאכל, איך נרגיש נועם עריבות מתיקות קדושת השבת קודש, כאשר עדיין לא עשינו הכנה בחרישה וזריעה, איך נקצור, כלומר איך נקבל פני שבת.

ורומז גם לזה שבהגיע ימי הספירה לשבוע הששית המרומז ליסוד, המתחיל ביום ל'ו לספירה, ומשים אל לבו לשאול לנפשו, מה נאכל בשנה השביעית, איך יגש לקבל עליו עול מלכות שמים ועול תורה, הן לא נזרע

וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית הן לא נזרע ולא נאסוף את תבואתנו, וצויתי את ברכתי לכם בשנה הששית ועשת את התבואה לשלש השנים (כ"ה), כ' כ"א). **בישמח ישראל** מבאר וכי תאמרו וכו' שהשנה השישית רומז לשני חיי האדם, כלומר כאשר יגיע לששים שנה, צריך להכין עצמו ליום השביעי יום שכולו שבת, העולם הבא, ומי שטרח בערב שבת יאכל בשבת, ועל כן זועק האדם לנפשו, **הן לא נזרע** וגו' מה נעשה ליום הדין וליום התוכחה, באשר לא זרענו ולא עשינו כלום מצוות ומעשים טובים בעוה"ז.

וגו' באשר לא הכין לבו בכל ימי הספירה שעברו.

וע"ז מרומז הבטחה מהבורא ב"ה המקבל שבים, שאם יאמר כן באמת וממעמקי הלב, אז וצויתי את ברכתי בשנה הששית, היינו שהקב"ה מבטיח להיות לו לעזר ולסעד שיזכה לתשובה שלימה, ומי שהוא בא לזקנה לששים שנה, יהי' לו תיקון על שלש זמנים של חיי האדם הנקרא בסה"ק עמידה עלי' ירידה, וזהו ועשת את התבואה לשלש השנים וגו', וכן מי שנפשו מרה לו, על מיוט הכנתו לשבת קודש, יתוקן השלשה ימים קודם השבת, שהם בחינת הכנה לשבת, וכן מי שדואג ע"ד הספירה, יזכה לקבל עומ"ש ולקבל טעם עריבות נעימות מתיקות מאור התורה"ק ועיי"ש.

ואפשר להסמיך לזה את דברי הרה"ק רבי לייבעלע אייגער זי"ע שמוסיף

*

בנועם אלימלך, וכי תאמרו מה נאכל בשנה כו' וצויתי את ברכתי לכם כו'. בשם אחיו החסיד המפורסם הרבי ר' זושא, (ומקורו מהרה"ק ממעזריטש), מדקדק על כך שהתורה שינה כאן מהסדר הרגיל, שכן לא מצינו כזאת

והולך לבאר את הכתובים, וכי תאמרו מה נאכל וגו' וצויתי את ברכתי, שהתורה הוא נצחית, ועל כן השאלה וכי תאמרו ונו' נצרך להיות תמיד. שכן כל ענין של השפעה צריך להיות ע"י אתדל"ת, וכדכתיב (בראשית ב, ה) וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וגו' כי לא המטיר ה' וגו' ואדם אין לעבד את האדמה'. וברש"י על פתח הקרקע עמדו וכו', לפי שאין מכיר בטובתן של גשמים, ורק אחר שבא האדם וידע שהם צורך לעולם, והתפלל עליהם, אז צמחו האילנות והדשאים, ע"כ. כלומר שכל הטובה המתין שהאדם יהא צריך להם וישתוקק עליהם ויתפלל עליהם. ועל כן רק בשעה שהאדם זועק, וכי תאמרו מה נאכל וגו', אז נפתחים לפניו שערי רחמים, וזוכה להשפעה של וצויתי את ברכתי.

בכל התורה, שיהא נכתב בלשון שאלה ותשובה, והיה אפשר לכתוב וצויתי את ברכתי וגו', וממילא כבר לא יקשה שום אדם מה נאכל וגו'.

וידוע דברי בעל חובות הלבבות בהקדמה לשער הבטחון, שמי שבוטח בזולת ה' מסיר האלהים השגחתו מעליו, ומניח אותו ביד מי שבטח עליו, ע"כ. אך מי שסומך על הקב"ה יש עליו השגחה מיוחדת, לא תחסר כל בו.

ובגמ' (שבת לג, ב) מצינו **שרשב"י** אמר מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה, ולכאור' אם כן איך יתפרנסו, וברש"י שם כתב, שהקדוש ברוך הוא מחלק מזון וריוח לעושי רצונו, כדברי **הגמ'** **ברכות** (לה, ב) רבי שמעון בן יוחאי אומר, אפשר אדם חורש בשעת חרישה וזורע בשעת זריעה וקוצר בשעת קצירה ודש בשעת דישה וזורע בשעת הרוח, תורה מה תהא עליה, אלא בזמן שישראל עושין רצונו של מקום מלאכתן נעשית על ידי אחרים, שנאמר ועמדו זרים ורעו צאנכם וגו'.

וכדברי רבי שמעון בן מנסיא (סנהדרין נט, ב) חבל על שמש גדול שאבד מן העולם, שאלמלא נתקלל נחש, כל אחד ואחד מישראל היו מזדמנין לו שני נחשים טובים, אחד משגרו לצפון ואחד משגרו לדרום להביא לו סנדלבוניו טובים ואבנים טובות

ומבאר, שהשי"ת משפיע שפע לצרכי בני אדם בלא הפסק כלל. ורק כאשר האדם נופל ח"ו ממדרגתו, ואין לו בטחון בבורא ברוך הוא, בזה עושה פגם בעולמות העליונים, ונפסק ממנו השפע חלילה, ואז צריך השם יתברך ברוך הוא כביכול לצוות מחדש, שהשפע תלך כמו מתחילת הבריאה. וזה מה שהתורה מלמדת אותנו, שיהיה האדם שלם בבטחונו, ולא יאמר כלל מה יאכל, אך אם כבר שאל, וזהו וכי תאמרו, אזי בזה תטריחו אותי וצויתי וגו', אך כאשר תבטחו בה' בכל לבבכם, אזי תלך השפע בלי הפסק כלל.

שמעתי בשם הרה"ק **מפשיסחא** כתיב נותן לחם לכל בשר כי לעולם חסדו, מהו החידוש 'לכל' בשר, אלא בא לרבות אף את ה'גביר', שכן זה העני שאין לו כלום וסומך ליבו על הקב"ה, הרי מובן מהיכן יש לו צרכו, כי יש לו בטחון בה', אך זה העשיר שסומך רק על עצמו, עליו קשה להבין מהיכן יש לו פרנסה, על כך מחדש הפסוק נותן לחם לכל בשר, שאף לזה האיש הקב"ה דואג לו.

ונפל ממדריגתו, נתהפך הכל, שצריך
האדם לטרוח בפרנסתו.

ומרגליות, ולא עוד, אלא שמפשליין
רצועה תחת זנבו ומוציא בה עפר
לגנתו ולחורבתו ע"כ. וכיון שחטא

*

היה מרבה ללכת להתפלל על יד הכותל
המערבי, והיה בא לשם מדי יום ביומו,
ולעתים אף פעמיים ביום, והיה אומר
שזהו ה'הויפט פאסט'. (שמכאן נשלחים
כל התפילות).

מסופר שבשלחנו היה יושב שקוע כולו
בדבקות, ואילו היושבים לפניו היו מכל
הסוגים, היה שם אחד שהיה נוהג
להביא קדירה קטנה עם טשולנט והיה
מחלק מזה ליושבי השולחן, היה שם
איש שלא התנהג באופן רגיל, וכאשר
הסיר עבר תחת ידו וראה שהכמות
מועטת, רצה לקבל את הכל, על כן ירק
לתוך הסיר, וכך נשאר אצלו כולו, בעל
הקדירה איבד עשתונותו וזעק לעבר
הרבי, וכי מה אפשר ללמוד כאן, לשם
מה ומי הוא עורך את השלחן, אם
האנשים כאן מתנהגים כך... הרבי לא
ענה כלום, לאחר זמן מה הפטיר, כאן
בטיש אפשר ללמוד סבלנות...

היום הוא ספירת יסוד שביסוד, יומא
דהילולא של הרה"ק ר' שלאמקע
מזוויהעל, והיה מתנהג בפשטות גדולה,
פעם שאלו אותו למה מתנהג בדרך זו,
בעוד צדיקים אחרים נוהגים בגינוני
מלכות, שהה מעט ואח"כ ענה, יש שני
סוגי צדיקים, צדיק הדור וצדיק יסוד
עולם. צדיק הדור, מלשון 'הדר', על כן
התנהגותם בבחינת תפארת, אולם צדיק
יסוד עולם, הרי היסוד מכוסה הוא, וככל
שהיסוד עמוק יותר, כן גדול הוא הבניין
הנישא עליו.

היה משיב הרבה שאלות לאחר 'יישוב'
במקוה, והיה מפליא בתשובות,
וצדיקים אמרו שתשובותיו הם ממקום
גבוה. וכמו כן היה אומר, שמסוגל
להזכיר לישועה לפני קידוש של ליל
שבת, שכן אמרו חז"ל כל האומר
"ויכולו" נעשה שותף להקדוש ברוך
במעשה בראשית ושותף מה שעשה
עשוי...

בעניין ל"ג בעומר

ל"ג בעומר תש"פ

מאלכסנדר זצוק"ל שאמר שהכל הוא ענין אחד, לפי שרבי שמעון סבר שהעיקר הוא המחשבה לכל דבר, ולכן כשעושה מעשה עבירה בלא כוונה אין בו איסור, אבל בענייני המחשבה וכוונת הלב החמיר ביותר, וסבר שמצוה בלא כוונה אינו כלום, ודא ודא אחת הוא. וכן מובא ענין זה בספה"ק בשם אדמור"י רוזין זי"ע.

פנימיות הדברים

ובאמת יש בזה עוד עמקות נוספת, שמצינו בשיטת רבי שמעון שהחשיב בכל ענין רק את פנימיות הדברים. דבגמ' שבת (לג): איתא דיתבי רבי יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון ויתבי יהודה בן גרים גביהו. פתח רבי יהודה ואמר כמה נאים מעשיהן של אומה זו תקנו שווקים תקנו גשרים תקנו מרחצאות. רבי יוסי שתק. נענה רבי שמעון בן יוחאי ואמר, כל מה שתקנו לא תקנו אלא לצורך עצמן תקנו, שווקין בשביל עבירות, מרחצאות לעדן בהן עצמן, גשרים ליטול מהן מכס. הלך יהודה בן גרים וסיפר דבריהם ונשמעו למלכות, אמרו יהודה שעילה יתעלה, יוסי ששתק יגלה לציפורי, שמעון שגינה

ידוע שהאריז"ל היה עולה בחרדת הקודש להר מירון, וכן מפורסם הענין עם האור החיים הקדוש. ואף שבשנה זו קשה מעט להגיע לשם, אך יש לנו את העצה של ר' שמעון עצמו, כדאי' במס' יבמות (ז). אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי, כל ת"ח שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה שפתותיו דובכות בקבר. וכן בגיטין (זו). אמר רבי שמעון לתלמידיו, בניי שנו מדותי. ועל כן, צריכים אנו לעסוק בתורתו של ר' שמעון בן יוחאי.

מחשבה הוא העיקר

הנה יש כעין סתירה בשיטתו של ר' שמעון, שמצינו בכמה מקומות בש"ס ששיטתו הוא לקולא, וכגון המבואר במס' שבת שלרבי שמעון דבר שאינו מתכוין מותר, ואילו בזוה"ק אנו רואים שרבי שמעון החמיר מאוד בעניינים המבוארים, וצריך לבאר טעם הדבר שבנגלות התורה שיטתו לקולא ובקבלה אזיל לחומרא.

ובספר כלי חמדה (פ' מקץ) הביא ביאור בענין זה בשם הרה"ק ר' הענין

יהרג. אזל הוא ובריה טשו בי מדרשא וכו'.

והיינו שרבי שמעון סבר שהפנימיות של גוי הוא לגרמיה, ואף אם עושה טובה לישראל אין כוונתו לעשות בעבור השני, אלא רק לצורך עצמו ורווחיו.

ומאידך מצינו כן נמי לגבי איש ישראל, שסובר רבי שמעון שהולכים בתר הפנימיות, של בני ישראל שהם טובים בעצם, כמבואר במסכת בבא מציעא (ק"ג:) דאמר רבי שמעון כל ישראל בני מלכים הן, ולכן מותר לסוך בשבת שמן וורד על גבי המכה, ואינו נחשב לדבר שהוא צורך רפואה, כיון שדרך בני מלכים לסוך בשמן וורד אף שלא לצורך רפואה. ומבואר שאף שבמציאות אינו נוהג להשתמש בשמן וורד שלא בעבור המכה, אבל כיון שבפנימיות מהותו ומצבו הוא בן מלך, והוא ראוי להשתמש בזה, אין הולכין אחר המציאות החיצונית בזה אלא אחר פנימיות הדברים. שבאמת כל איש ישראל במהותו הוא שייך לשמן וורד, ובזה סבר רבי שמעון עד כדי הלכה למעשה שאנו מסתכלים על פנימיות מהותו, ועפ"י זה קובעים את הדין.

וידוע העובדא מהרה"ק רבי דוד מלעלוב זצוק"ל שבשנות ילדותו ראה בשעת

לילה מאוחרת את האופה כשהוא עוסק באפיית הלחם, ואמר לתלמידו א"י הרה"ק רבי יצחק מווארקי זצוק"ל בזה"ל 'דער בעקער באקט ברויט א גאנצע נאכט פאר יודענס וועגין'. ושאלו הר"י והלוא הוא לוקח מעות בעבור הלחם, והשיבו הה"ק ר' דוד, שכל מה שלוקח מעות הוא רק בכדי שיהא יכול ביום המחרת עוד הפעם לאפות לחם בעבור בני ישראל. והביאור בזה, שבמציאות הוא בודאי עושה את שניהם, אופה לחם וגם לוקח מעות, אבל השאלה הוא איפה נמצאת הנקודה הפנימית שבלב, האם העיקר אצלו הוא לאפות לחם בעבור הבריות או שהעיקר הוא להרויח את מעותיו.

וזה חידש לנו רבי שמעון בן יוחאי שכל יהודי הוא בן מלך, משום שמציאותו הפנימית הוא של בן מלך, ואף אם לפעמים אינו מתנהג כבן מלך אין זה משנה ומבטל את המהות האמיתית שלו.

כת התורה דרשב"י

נקודה נוספת שעלינו ללמוד ממשנתו של רבי שמעון, הוא ענין לימוד ועסק התורה הק'.

איתא בברכות (לה:) ת"ר, ואספת דגנך מה תלמוד לומר, לפי שנאמר לא ימוש ספר התורה הזה מפיו יכול דברים

ובאמת מצינו דבר פלא בספר התניא (אגרת הקודש, פרק כו) שכתב שעיקר עסקיהם של רשבי" וכו' במערה היה בנגלות התורה, בלימוד המשניות ת"ר סדרי שהיה בימיהם עד רבינו הקדוש, דאילו ספר הזהר והתיקונים היה יכול לגמור בב' וג' חדשים עיי"ש.

פטר מן הדין

עוד זאת עלינו ללמוד מדברי רבי שמעון בן יוחאי, ממה שמבואר במסכת סוכה (מה, ב) שאמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי, יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין, מיום שנבראתי עד עתה.

ונראה לבאר בכמה דרכים שמצינו בדברי ר' שמעון, באיזה אופן לימד זכות על כלל ישראל ובאיזה דרך יכול לפטורם מן הדין.

מגין על ידי כח התשובה

איתא בזוהר הק' פרשת חיי שרה (קכט, א) עה"פ ואברהם זקן בא בימים וה' ברוך את אברהם בכל. תא חזי אברהם אתקריב לגביה ותיאובתיה דיליה הוה כל יומיו בהאי, ולא אתקריב אברהם ביומא חד או בזמנא חדא, אלא עובדוי קריבו ליה בכל יומי מדרגא לדרגא עד דאסתלק בדרגוי וגו'. זכאין אינון 'מאריהון דתשובה'

ככתב תלמוד לומר ואספת דגנך, הנהג בהן מנהג דרך ארץ, דברי רבי ישמעאל. רבי שמעון בן יוחאי אומר, אפשר אדם חורש בשעת חרישה, וזורע בשעת זריעה, וקוצר בשעת קצירה, ודש בשעת דישה, וזורע בשעת הרוח, תורה מה תהא עליה. אלא בזמן שישראל עושין רצונו של מקום מלאכתך נעשית על ידי אחרים שנאמר ועמדו זרים ורעו צאנכם וגו', ובזמן שאין ישראל עושין רצונו של מקום וגו'.

וזה היה שיטת ר' שמעון שהיתה תורתו אומנותו, וסבר שצריך האדם למסור עצמו בעבור התורה, ואז יזכה שתהא מלאכתו נעשית על ידי אחרים.

וכתב בתפארת שלמה (פרשת יתרו) בביאור הענין של תורתו אומנותו, שכח הצדיק הלומד תורה לשמה, שיכול לפעול ישועות בקרב הארץ על ידי לימודו כמו בתפלה. וביאר שם, שזה הענין של תורתו אומנותו, דהיינו שפועל עם התורה יחודים ממש כמו בתפילה. ובזה ביאר מה שאמרו חז"ל ותלמוד תורה כנגד כולם, כי על ידי לימודו בתורה לשמה, ממילא יושעו כל ישראל בכל עניניהם, דהיינו ביקור חולים הכנסת כלה והבאת שלום בין אדם לחברו.

עוונותיהם של כלל ישראל, ופוטרו
בזכות גודל היסורין והצער שעבר.

מגין ע"י לימוד זכות

ענין נוסף של לימוד זכות על ידי רשב"י
מצינו באבות דרבי נתן (פרק טז) שאמר
רבי שמעון בן יוחאי, מהיכן לומדים
שאין ישראל רואים פני גיהנם לעולם,
משלו משל למה הדבר דומה, למלך בשר
ודם שהיה לו שדה זבורית, באו בני אדם
והשכירוהו באריסות תמורת תשלום של
עשרת כורין חטים בשנה. זבלה עדרוה
השקוה וכסחיה ולא יצא מכל השדה,
אלא כור אחד של חטים. אמר להם
המלך מאי האי. אמרו לו אדוננו המלך
אתה יודע כי בשדה שהבאת לנו
שמתחלה לא גדל בו כלום, ועכשיו
שזבלנוה וכיסחנוה והשקנוה מים לפחות
הכנסנו כור אחד חטים. כך עתידים
ישראל לומר לפני הקדוש ברוך הוא,
רבנו של עולם אתה יודע ביצר הרע
שהוא מסית בנו שנאמר, כי הוא ידע
יצרנו (תהלים קג, יד).

והביאור הוא שרשב"י הוא מליץ טוב
מחמת גודל היציה"ר הבוער בקרבנו,
והוא מלמד זכות על כלל ישראל,
ומחשיב ביותר את כל חלק העבודה
שעלתה בידם לעשות להשי"ת. וזהו מה
שאמר שיכול לפטור את העולם מן הדין

דהא 'בשעתא חדא ביומא חדא ברגע
חדא קריבין לגבי קודשא בריך הוא', מה
דלא הוה הכי אפילו לצדיקים גמורים
דאתקריבו גבי קודשא בריך הוא בכמה
שנין.

ובצדקת הצדיק (אות כז) הביא ענין זה
מהזוה"ק 'שבעל תשובה בשעתא חדא
ברגעא חדא זוכה לכל המדריגות'. וכתב
שמע בשם הרבי ר' בונם ז"ל
מפשיסחא שביאר, כי דבר זה שבעל
תשובה יכול לתקן במהירות, הוא בזכות
יגיעת רבי שמעון בר יוחאי. והיינו שרבי
שמעון בן יוחאי פעל בעבודתו את כח
התשובה שיוכל אדם לזכות לכל
המדריגות ברגעא חדא. ואפשר שזה
הביאור במה שאמר שיכול לפטור את כל
העולם מן הדין, וזהו על ידי כח התשובה
הגדול שהנחיל בזכותו לעולם, שאף
שהאדם רחוק מאוד מהשי"ת יכול
להתקרב ביותר על ידי כח התשובה.

מגין בזכותו

וברש"י בסוכה (שם ד"ה לפטור) כתב
בזכותי אני סובל כל עוונותיהם כו' עכ"ל.
וביאר במהרש"א דהיינו שסובל
עוונותיהם בזכות היסורין והצער שהיה
לו ולבנו במערה. וזהו הביאור הפשוט,
שרבי שמעון בר יוחאי נוטל על עצמו את

מחמת גודל לימוד הזכות שלו, וזהו בנוסף לטעמים הנזכרים שפעל עבור בני ישראל את כח התשובה, ושנטל על עצמו את עוונותיהם.

מעלת לימוד התורה

עוד ענין נשגב צריך להזכיר בענין מה שלמדנו מדברי רבי שמעון בר יוחאי על כח התורה, כמבואר ב**זוה"ק** פרשת אחרי, שרבי שמעון חזר מביתו של רבי פנחס בן יאיר יחד עם בנו ר' אלעזר, ובשעת תפילתם בשדה ראו ענן אש שחופף עליהם, אמר ר' שמעון שבודאי עתה הוא עת רצון, ורצון ה' הוא שיאמר במקום זה, מילי דאורייתא.

ואז פתח לבאר את הפסוק **מִים קְרִים עַל נַפְשׁ עֵיפָה, וְשִׁמוּעָה טוֹבָה מֵאַרְץ מֵרַחֵק** (משלי כה, כה), וביאר הענין ששלמה המלך בחכמתו חיבר ג' ספרים, שיר השירים 'חכמה', קהלת 'תבונה', ומשלי הוא 'דעת'.

ותוך כדי כך הגיע שליח ואמר שאשתו של רבי שמעון 'נתרפאה', והחבריא קדישא שמעו קול שהקב"ה 'מחל לכל עוונות הדור'. ואז אמר רבי שמעון שכיון שקיימו את הרישא של הפסוק, מים קרים על נפש עייפה, והיינו שלמדו תורה, בזכות זה התקיים בהם הסיפא, ושמועה טובה מארץ מרחק.

וביאר את הפסוק דכשהאדם הוא בבחינת נפש עייפה, שהוא עייף מן היצר הרע, **העצה לזה שילמד תורה** וזהו כמים קרים (אין מים אלא תורה) על נפש עייפה, ואז יזכה שיתקיים בו ושמועה טובה מארץ מרחק, **שהקב"ה ישלח לו כוחות ומדרגות אף שבאמת מצד עצמו הוא רחוק מלהגיע אליהם.**

כוח החבריא

והיסוד הנוסף שנדייק מדבריו של רשב"י הוא כח החבריא ואהבת רעים, והוא מהמבואר ב**זוה"ק** פרשת אחרי מות (נט), שבזמן ר' שמעון היה העולם צריך לגשם, והלכו רבי יוסי ור' חזקיה ושאר החבריא קדישא לרשב"י, וכיון שראה אותם אמר עה"פ **הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד** (תהילים קלג, א), מאי 'שבת אחים גם יחד', כמו שנאמר 'ופניהם איש אל אחיו'.

וביאר שכשיש אהבה וריעות, הרי זה כמו שהכרובים איש אל אחיו ויש חסד בעולם, ואם לאו זה רומז לדינים ח"ו. ואמר להם כך, שאם באו לבקש ממנו על הגשם, הרי שכיון שראה אותם בחבריא אחת, ישרור ודאי מידת החסד בעולם ויהיה גשם, ואם באו ללמוד תורה ישארו עמו, ואמרו לו שבאו לזה וגם לזה, ושלחו אחד מן החבורה לומר לעולם

ואכן ידוע שהי' להר"ר בונים כח עצום של התלהבות בקדושה, וכשהיה נותן לחסידיו את ידו בברכת שלו' עליכם, היו מרגישים מייד כח עצום של התלהבות לעבודת השי"ת.

וארובות השמים נפתחו

עוד יש להזכיר את דבריו של הדגל מחנה אפרים (פרשת מסעי ד"ה עוד) שביאר מש"כ בזה"ק שבשנות חייו של רשב"י נתקיים בו הפסוק וארובות השמים נפתחו. והקשה שלכאורה הרי זה הי' קללה בזמן המבול, וביאר שבאמת המבול התחיל עם גשמי ברכה כמבואר ברש"י עה"פ ויהי הגשם על הארץ ארבעים יום (בראשית ז, יב), ורק אח"כ נהפך לקללה.

אבל בימי רבי שמעון בר יוחאי ע"ה שהיה מגין על דורו, והיו צדיקים הרבה בתוך הדור ההוא היה הפסוק הנ"ל בדורו לברכה. ומסיים שם בדגמח"א בזה"ל, וארובות השמים נפתחו, וירד שפע ורחמים באור תורתו של רבי שמעון בר יוחאי ע"ה וחבריו, והארץ האירה מכבודם לעולמי עולמים.

ובפרט הדברים אמורים לפני הסתלקותו שהיה אז גילויים נפלאים שלא היו כל ימי חייו, וזה יש בכל שנה גילוי גדול של התורה, שמתחיל ענין מתן תורה יחד עם ענין פנימיות התורה, ונתעורר מאד כל

שירד גשם, ורשב"י פתח בפניהם דברי תורה. עד שסיים ואמר וז"ל, ואתון חברייא דהכא כמה דהיתון בחביבותא ברחימותא מקדמת דנא, הכי נמי מכאן ולהלאה לא תתפרשון דא מן דא עד דקודשא בריך הוא חדי עמכון, ויקרי עלייכו שלם, וישתכח בגינכון שלמא בעלמא.

ועוד מבואר בזה"ק שדורו של רבי שמעון זכו לכך לפי שהיה ביניהם אהבת נפש ורוח, ובזכות זה היה רשאי ר' שמעון לגלות כ"כ הרבה מסודות התורה.

ל"ג בעומר

וכעת נבאר מעט ענין ל"ג בעומר עצמו, כפי שידוע שרשב"י עצמו ביקש שישמחו עמו ביום ההילולא דילי'.

וידוע שהרה"ק רבי ר' בונם מפרשיסחא זי"ע אמר שהרבי שלו הוא רבי שמעון בר יוחאי, ושכל גדולתו ומדרגותיו הוא מהתלהבותו מדברי הזוהר הקדוש. ובשעת פטירתו אמר שכשיבוא לפני בית דין של מעלה יברר לו לדיין את רשב"י, ונתן לעצמו סימן בפסוק ומבשר"י אחזה אל-ק, שהוא ר"ת ומורי ר'בי ש'מעון ב'ן יוחאי.

ענייני רשב"י בגילוי פנימיות התורה
שמגלה נשמתם של ישראל.

לב טוב

ובספה"ק בני יששכר כתב (אייר ג) שימי
הספירה מחולקים לימי הל"ב שהם עדיין
שייכים לפסח, ואח"כ מתחילים ימי
הט"ב שהם הכנה למתן תורה, שמתחיל
להתנוצץ האור כי ט"ב הגנוז בתורה.
ועל כן קרוי רשב"י 'בוצינא דנהורא'
דהיינו ה'אור הקדוש' הגנוז בתורה.
ובפרט שקיבל רשות מן השמים להשאיר
אחריו ברכה בארץ את האור הגנוז
שגילה בעבור בני ישראל, ולהעלות על
הכתב את הזוה"ק, שמזהיר ומאיר את
נשמות בני ישראל עד סוף כל הדורות.

וכתב שם הבני יששכר בסוף דבריו,
ותבין לפי"ז אשר נתאמת לנו מאנשי
אמת, אשר השמחה ביום הזה על ציון ר'
שמעון בן יוחאי היא שלא כטבע דכתיב
אור צדיקים ישמח (משלי יג, ט).

ונראה להוסיף שזהו ביאור מה שאומרים
כפיוט טיהר את עיר טבריא, טבריא הוא
מלשון טוב רואי, שרבי שמעון בר יוחאי

האיר עיני ישראל שיוכלו לראות את אור
ה'. וזהו ביאור הפסוק גל עיני ואביטה,
גל הוא כנגד ל"ג, שפתח רשב"י את עיני
בני ישראל והאיר את נשמותיהם שיוכלו
לקבל הרגש דקדושה ולהתקרב
להשי"ת.

ובפרט לאור מה שכתוב בספר בית
אהרן, שאמר ש'כל מי שיש לו אמונה
ברשב"י יש לו חיזוק ברשב"י, ו'כשם
שהשי"ת לכל כך רשב"י לכל ואפילו
לפחותים'.

יעזור השי"ת שנזכה להתעורר בנקודות
הנלמדות מתורתו של רבי שמעון, במה
שעורר על פנימיות נשמות בני ישראל,
ושנתחזק בכח התורה של תורתו
אומנותו, וכח התשובה, וכח החבריא
קדישא ואהבת חברים.

יעזור השי"ת שזכות התנא האלוקי רבי
שמעון בן יוחאי ישפיע עלינו שפע ברכה
והצלה, תורה ויראת שמים, שמחה,
טהרה, רפואות וישועות, ושנשמע רק
בשורות טובות.

קידושא רבא פרישת אמור תשפ"ב לפ"ק

ולכאורה הלוא מיירי כאן בבעלי מסירות נפש, שנכנסו לכבשן האש למען כבוד שמו יתברך, וכי לא מצאו חז"ל שום דבר מעלה לומר עליהם, אלא לספר בגנותם ח"ו של צדיקים הללו, שאם היה מקבלים מכות ויסורים לא היה מוסרים את נפשם, ותימה רבתי היא.

ופירש הרה"ק רבי מנחם מנדל מקאצק זי"ע שלא בא הגמרא לספר לנו מעשה בעלמא, אלא כל ענינה ללמדינו בינה, ולכן אם יאמר האדם, וכי אני בדרגת נביאי ה', ומה לי למסירות נפשם, על כן הזדרזה הגמרא לבאר, אל תאמר כן, כי לא מחכמה אמרת זאת, שכן באמת אף להם לא היה כוח לעמוד נגד נסיון היסורין, ומזה הטעם אכן לא הביא עליהם הקב"ה רק נסיון של מיתה ולא נסיון גדול יותר של קבלת יסורים, ומזה נלמד שאין הקב"ה נותן הנסיונות אלא כפי גודל הכוחות שיש לאדם זה.

שור או כשב או עז וגו'. במדרש (כו, ו) הה"ד עמי מה עשיתי לך ומה הלאיתך וכו', אמר ר' יהודה בר ר' סימון אמר הקב"ה, עשרה מיני בהמות מסרתי לך וכו', שלשה ברשותך וז' אינן ברשותך, לא הטרחתי עליכם ולא אמרתי אליכם להתייגע בהרים להביא לפני קרבן מאלו שאינן ברשותך, כגון איל וצבי ויחמור ואקו ודישון ותאו וזמר. אלא ממה שברשותך מן הגדל על אבוסיך, הדא הוא דכתיב שור או כשב או עז וגו'.

ואמר אא"ז הרה"ק מווארקי שמכאן אנו למדים שגם מי שטרוד מאד, אל יאמר שפטור כיון שכבד עליו העבודה, שכן אין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו, ואינו מטריח עליו אלא ממה שברשותו ובידו ובכוחו לעשות, ולכן אף שאינו צריך לעשות מה שאין ביכולתו, מכל מקום אל יפטור עצמו ממה שביכולתו.

מצינו בגמרא (כתובות לג) אילמלי נגדוהו לחנניה מישאל ועזריה פלחו לצלמא,

סעודה שלישית פרשת אמור תשפ"ב לפ"ק

ולכן ציוונו הקב"ה, תיכף אחר יציאת מצרים, לספור שבע שבועות, שהעבודה בזה הוא, להכניס הכרתו ואמונתו שזכה בו בליל פסח, אל בחינת מדותיו, היינו שבכל פעולה גדולה או קטנה יזכור את הבורא, וכל מעשיו יעשה כעומד לפני המלך הרואה כל הנגלות והנסתרות. וזה עיקר הכוונה של ספירת העומר, להכניס הדעת למדות, על דרך הכתוב (משלי נד, ל) ובדעת חדרים ימלאון.

ויתבאר יותר עפ"י דברי ר' צדוק זי"ע (מחשבות חרוץ י) שבספירת העומר אין כאן שום עשיה חדשה, כי אם לספור לבד, שהוא ענין ידיעה והכרה, ומעתה ענין טומאת מצרים היה השכחה מהשי"ת, ובעת יציאת מצרים היה אצלם התגלות גדולה עד שנתבטלו מהם כל ההסתרות, ונפלה מחיצת הטומאה, וידעו את ה'.

ומעתה לא נותר לנו אלא להמשיך ולהכיר בכך, גם בשעה שנעלם ההתגלות הגדולה, ולפיכך למחרתו, מיום הבאת העומר ראשית הקציר, שאז מתחיל האדם לעשות השתדלות

וידבר ה' אל משה לאמר, דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם כי תבאו אל הארץ אשר אני נתן לכם וקצרתם את קצירה והבאתם את עומר ראשית קצירכם אל הכהן וגו' וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עמר התנופה שבע שבתות תמימות תהיינה, עד ממחרת השבת השביעית תספור חמשים יום והקרכתם מנחה חדשה לה'.

ובאור המאיר מביא דידוע מספרים הק' שבמצרים מחמת גודל טורח השעבוד היה ה'דעת' בגלות, ונסתרה מעיניהם לראות גדולתו יתברך כפי שקבלו מהאבות, ורק בעת שנגאלו בני ישראל מעבודת מצרים, וראו את מפתם של המצריים באותות ומופתים, ידעו באמונה ברורה שיש בורא עולם מנהיג ומשגיח, ואז יצא הדעת מהגלות.

אמנם עם כל זה עדיין היו ה'מידות' בגלות, שכן לא יכלו להכניס את הדעת וההכרה בבורא עולם אל תוך הגוף, כי גם אחר שנודע להם גדלות ה', עדיין נגרר הגוף אחרי רוע המדות והתאוות.

ובאור המאיר מסיים, שזיכוכ זה הוא ההכנה הראויה להיות כלי מוכן ומוכשר לקבלת כל ההשפעות בשבועות, שתוכל התורה להאיר בו במשך כל השנה.

יה"ר שנזכה לזכור את ה' בכל מעשינו, ובכך להיטהר ולהתקדש לקראת חג השבועות, ובקרוב ניגאל ברחמים אמן.

ביגיע כפיו לקיום חיותו, מביא את הראשית לה' יתברך, כי בזה מכיר שכל מעשיו המה מהשי"ת, ובכך נפסק ממנו כח הטומאה, דהיינו כל המשכיחים מהאדם ידיעת ה' יתברך, ונכנס הקדושה בתוך פעולות האדם.

וזהו ספירה מלשון ספיר, לזכך את הגוף, היינו שלא יהיה דבר המפריד מלראות את הבורא בתוך הבריאה.

אחר אמירת לחיים:

שלכם, את ה'עשרת' כיכרי כסף שלי, ונאמר שם במדרש שבעת שמרדכי הצדיק רכב על הסוס קרא קריאת שמע, ואפשר לפרש, שבזמן שיש מפלה לרשעים ורואים חסדי ה' אפשר לקבל מלכות שמים באהבה, יה"ר שבזכות קריאת פרשת העומר ובזכות ספירת העומר, יהא מפלה לרשעים ונזכה לקבל עול מלכות שמים באהבה.

במדרש (כח ו) ריש לקיש אמר לעולם אל תהי מצות העומר קלה בעיניך, שע"י מצות העומר מביא הקב"ה הרבה השפעות טובות, והרבה ניסים נעשו בזכותו, ואף המפלה של המן היה בזכות העומר, שכן נכנס לראות איך מרדכי לומד עם התלמידים ועסקו אז במצוות העומר שהיו ישראל מקריבין במקדש ביום הזה, ואמר אתם יכולים לקום, שכן נצחו ה'עשרון'

אחר הבדלה פרשת אמור תשפ"ב לפ"ק

השבוע יומא דהילולא של הרה"ק רבי ירחמיאל מפרשיסחא זי"ע, בנו של היהודי הק', היה עוסק במלאכת תיקון שעונים, פעם בצעירותו רצה לנסוע לאחד מצדיקי הדור, אך לא היה לו די ממון לנסיעה, על כן הציע לחותנו שרוצה לתקן לו את שעונו המקולקל, ובשכר זאת יתן לו להוצאות הדרך, חותנו שגם היה בקי מעט במלאכת השענות ניסה מספר פעמים לתקן לבד את השעון, אך משלא עלתה בידו, נתנו לחתנו לתיקון, ושילם לו תמורתו דמי הנסיעה.

רבי ירחמיאל סיפר לחסידיו, אודות התיקון שעשה לשעון, וכה אמר, לקחתי את השעון פירקתיו לחלקים קטנים, ונוכחתי לראות שלא חסר בו כלום, וכל חסרונו הוא בזה, חוט ברזל דקה מאד, היתה כפופה ועל כן יישרתי אותה, וחזרה לפעול כראוי.

מתוך כך למדתי גם על טבעו של בן ישראל, שיהודי מטבעו הוא טוב, והוא כמו חוט הכפוף, והיא הגורמת למעשים הרעים, אולם אם אך ניישר אותה מעט, יחזור לטבעה הטוב.

כידוע שבעת האוסטילא חתונה, קטרגו על דרכו החדשה בתורת החסידות של הרבי ר' בונים זי"ע, וראש המסובים היה האפטא רב, בעל אוהב ישראל, ובאמצע הדין ודברים שאלו את פי הרה"ק ר' ירחמיאל, מה היה דעת אביו היהודי הק' על הרבי ר' בונם, והנה למרות שהיחסים בין חסידיו לחסידי הרבי רבי בונים לא היו שווה בשווה, קם רבי ירחמיאל והעיד אודות הרבי ר' בונם 'ער איז גיוועהן ביים טאטען, דאס שפיצעל פון הארץ', ודבר זה השקיט את המריבה.

פעם אחת היה אצל הרה"ק ר' משה מקאזניץ זי"ע קודם הסתלקותו, ואז אמר לו ר' משה'לע, רציתי לצוות לחסידים שלאחר הסתלקותי יסעו אליכם, אך חוששני כי שמעתי אשר אתם קפדנים על החסידים, אזי השיב לו ר' ירחמיאל, אין הדבר נכון, כי התנהגותי עימהם הוא בדרך טובה, והוסיף בצחות ראי' לדבר, שהמלאך של 'שבשפלינו זכר לנו' שמו ירחמיאל, (כי בסיפורים הישנים מצוין ליד כל שורה

מהלל הגדול, הודו לה' כי טוב, שם של מלאך) וכשמוע זאת ר' משה'לע אמר, שאכן רואים אצלו הנהגה של ענוה, וציווה לחסידים לנסוע אליו.

יהודי אחד שהיה חייט מומחה, שהיה מוציא מתחת ידו עבודה משובחת, עד אשר כל הפריצים בסביבה הזמינו דוקא אצלו את מיטב מחלצותיהם, והנה אחד הפריצים קנה סחורה יקרה מאד, וקרא להחייט ואמר לו. הנה קניתי סחורה יקרה ואבקש שתשתדל לעשות בגד טוב עבורי. שחק החייט מה לך לדאוג הלא אני החייט המובחר באיזורינו, ובוודאי יהא טוב בעיניך.

החייט לקח הסחורה ותפר את הבגד. אך כאשר החזיר הבגד והאדון לבש הבגד, לא מצא חן בעיניו ובעיני גבירתו, והתחילו לצעוק עליו בקול גדול אשר קלקל את הבגד, והפסיד את הסחורה היקרה, ובכעס גרשו אותו מהחצר, והשליכו אחריו גם את הבגד. והם היו מהלקוחות הטובים, ועל כן חשש מהיזק גדול לפרנסתו.

החייט נסע להרה"ק ר' ירחמיאל, וסיפר לו את כל אשר קרהו, אזי צווה לו הרבי, 'תפרום את הבגד, ותפור אותו מחדש' (באותו צורה), וכשמוע החייט כן היה זה לו לצחוק בעיניו, וכי מה ההבדל בין תפירה ראשונה לשניה, אך פקודת הרבי שמר, ועשה את הבגד מחדש, בגמרו את תפירת הבגד בא שוב לפני האדון, וכאשר האדון לבש את הבגד, מאד מצא חן בעיניו, והאדון פייס את החייט והוסיף לו מטבע על שכרו.

החייט חזר לבית הרה"ק ר' ירחמיאל זי"ע וסיפר לו את כל הנעשה עימו, אמר לו הרבי, הכרתי בך שבפעם הראשונה עשית הבגד מתוך גאות. וגאות אין לו חן, ולכן לא הוטב בעיני השר. אך כאשר באת אלי, ראיתי שיש בך כבר שפלות, לזאת אמרתי לך שתתפור אותו עתה מחדש, כי דבר הנעשה בענוה יש לו חן, כמ"ש ולענוים יתן חן.

*

בשבוע זו גם היארציית של זקנתי הרבנית אשת הרה"ק רבי יוסף זי"ע, הוא היתה בתו של הגה"ק בעל נפש חיה, ונכדתו של של הגאון מקוטנא, בקטנותה שימשה את זקינה הגאון ר' יהושע'לע מקוטנא, שהיה לה ספסל קטן שעליה ניצבה כדי לשמור עליו שלא ישרוף את כובעו מה'לולקע' שכן היה שטארק צעקאכט בעת לימודו, ופעם כבר קרה לו כזאת.

הרבנית היתה עוסקת הרבה בצדקה וחסד, היא אכן הייתה בתו של הנפש חיה, שפיזר הונו לעניי ארץ ישראל, היה לה מעיל עליון שהיו בו כיסים עמוקים מלאים מטבעות שחילקם לעניים, ולצורך כך הייתה תמיד מבקשת ממון מבעלה הגדול. פעם שאלו המקורבים הלוא צריך המעות לצרכי הבית, השיב להם, למרות ההוצאה הגדולה הרי עלי למלאות את כיסיה במטבעות מדין "לרפאותה" שהבעל חייב בה. שכן אם לא יהיה לה מה לחלק לעניים, זה יפגע בבריאותה...

זכות הצדיקים יגן עלינו, א גוטע וואך, א פרייליכע וואך.

הבורת זרע יצהק

ע"ש כ"ק מרן אדמו"ר ז"ע | בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
אשרוד

בהורש השני בארבעה עשר יום

הננו להודיע כי לכבוד פסח שני תתקיים

עריכת השולחן

ע"י כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

בעיד אשרוד

ביום א' פרשת בחוקותי, י"ד אייר

בבית הרה"ח ר' יוסף פריעדמאן שליט"א

רה" רבי יוסי בן חלפתא 15

תפילת מעריב בשעה 8:15

